

„Soupeření nás baví. A dva roky nejsou zas tak dlouhá doba, ať už vyhraje kdokoliv. To zvládneme, ne?“

Kdybych dávala trochu víc pozor, všimla bych si, že Robby je mnohem míň nadšený než já. Jenže jsem byla zasekaná a nevší-mala si okolí.

Nechtěla jsem si přiznat ztrátu mámy v plné síle. Bála jsem se zůstat doma, kde by mě nic nerozptylovalo. Viděla jsem všechno jakoby v tunelu, na jehož konci byla možnost úniku – nejlíp na druhou stranu světa –, a to co nejdřív.

Příští týden jsme měli s Robbym odlítat na tři týdny pracov-ně do Madridu, ale ten týden čekání byl na mě příliš dlouhý.

Nejdřív jsem musela nějak přežít povinné truchlení.

„Když jsem vás poslouchala za dveřmi,“ máchlá jsem rukou za sebe, „myslela jsem, že to budou špatné zprávy.“

„Londýn nebyla ta špatná zpráva,“ řekl Robby a šlehl pohle-dem po Glennovi.

Taky jsem se k němu otočila. „A co je teda podle tebe ta špatná zpráva?“

Glenn rozhodně neváhal s odpovědí: „Že tě stahuju z té akce v Madridu.“

Když jsem se na to podívala zpětně, nebylo divu. Nepomohlo tomu ani to, jak jsem vtrhla do kanceláře celá rozčuchaná a zou-falá. Měla jsem to čekat.

Ale nečekala.

„Jak stahuju z Madridu?“ vyjekla jsem v domnění, že špatně slyším.

Robby zabodl pohled z okna.

„Prostě stahuju,“ potvrdil Glenn. A dodal: „Nemáš na to teď vůbec kapacitu.“

„Ale...“ ani jsem nevěděla, jak začít protestovat. Jak říct, že tohle byla jediná věc, na kterou se teď můžu těšit?

Glenn si vrazil ruce do kapes a Robby dál hypnotizoval okno. Konečně jsem ze sebe vypravila aspoň: „A koho tam posíláš místo mě?“

Glenn se podíval po Robbym a pak řekl: „Pojede Taylor.“

„Ty posíláš... Taylor?“

Glenn přikývl. „Je nejlepší, hned po tobě,“ prohlásil, jako kdy-by to tím mohl zachránit.

Nezachránil.

„Posíláš na služební cestu moji nejlepší kamarádku a mého přítele, takže já tu zůstanu tři týdny sama? Jen *pár dní* potom, co mi umřela máma?“

„Neříkala jsi, že jste si nebyly zas tak blízké?“

„A *tys řekl*, že jsme si byly blízké až dost.“

„Podívej,“ řekl Glenn, „tohle je čistě pracovní rozhodnutí.“

Ale já jsem zavrtěla hlavou. Takhle ne. „Nemůžeš mě upíchnout na centrále a sebrat mi lidi, co mě mají podporovat. To byla moje služební cesta a moji klienti.“

Glenn si povzdychl: „Pojedeš příště.“

„Chci jet teď.“

„A já chci vyhrát v loterii, ale ani jedno z toho se nestane.“

Můj šéf byl z těch lidí, co věřili, že překážky vás posilují.

Na minutu jsem se soustředila jen na klidné dýchání. A pak jsem se zeptala: „Když jede Taylor místo mě do Madridu, kam pojedou já?“

„Nikam.“

„*Nikam?*“

Glenn přikývl. „Potřebuješ si odpočinout. Navíc teď mám všechno pokryté.“ Projel nějaký záznam v laptopu. „Jakarta je obsazená, Kolumbie je obsazená, Bahrajn taky. Naftaře z Filipín mám taky pokryté. Všude mám dost lidí.“

„Ale... co mám teda dělat?“